

[Jørgen Gram.]

lige saa høj Grad til det, som mange af af dem, der har Statslaanet. Der er blevet indvendt heroverfor, at de jo i sin Tid kunde have benyttet Lejligheden, saa de havde væretigestillet med de andre. Muligvis, men Staten har jo i hvert Fald ingen Tab haft til Dato, ved at de har holdt sig udenfor. Naar vi fra vor Side ønsker, at dette forholdsvis lille Beløb maa blive stillet til Raadighed, er det ud fra den Betragtning, at derved vil de Mennesker, som det viser sig trænger mest til det, efter en Undersøgelse af de Folk, der er mest inde i de sønderjyske Forhold, kunne faa en Aflastning, hvad der ogsaa i høj Grad vil medvirke til at skabe Ro paa dette Omraade. Det er givet, at man ved dette Beløb vil kunne afløse alle de forholdsvis usikre private Laan og Banklaan, der staa paa den Plads, hvor de maatte indføres, men vi mener, det er nødvendigt, at 3 Mill. Kr. staa til Raadighed for dette Udvalg, og det selv om den Lov, der i nogen Grad vilde udligne Forholdene paa dette Omraade, og som skulde gælde for hele Landet, blev gennemført. Forholdet er jo det, at Laanvilkarene ikke er ganske ens, men Rentelettelsesudvalget vilde kunne tage særligt Hensyn til Forholdene, saaledes som de foreligger i de sønderjyske Landsdele.

Jeg tror, at hvis vi kunde faa Loven ændret saadan, at vi fik disse Ændringsforslag indført, og at Loven kom til at gælde for den længere Periode, som 5 Aar dog er, vilde der skabes en rolig Udvikling, og der vilde skabes tryggere Arbejdsvilkkaar, som i hvert Tilfælde vilde virke i den rigtige Retning. Jeg pointerer igen, at saadan som mit Parti har stillet sig med absolut Tilslutning til, at Loven maa komme til at gælde ogsaa for de andre Befolkingsklasser, som ved den hidtil gældende Lov ikke har faaet den Del i Hjælpen, de maaske i og for sig kunde tiltrænge, har vi fastslaaet, at det er os om at gøre, at hele Befolkningen kan faa trygge og rolige Arbejdsvilkkaar.

Uden i øvrigt at komme med nogen lang Tale, som det høje Ting allerede fra Tid til anden maatte have hørt, vil jeg under Henvisning til de Synspunkter, jeg her har gjort gældende, anbefale, at man stemmer for de af os stillede Ændringsforslag, og at man afholder sig fra at stemme over det konservative Ændringsforslag. Vi mener, at det med den Form, det har, absolut ikke kan og ikke bør gennemføres. Jeg ønsker at fremhæve, at der i Ændringsforlaget — det er maaske utilsigtet — er en

Ytring, som kan misforstaas, nemlig at Genforeningen førte med sig, at Marksparene og Markhypotekejerne tabte saa og saa meget. Det var ikke Genforeningen, der var Skyld i det, det kan misforstaas, jeg tror, som sagt, ikke, at Forslagsstillerne har ønsket det, men det var jo dog Tysklands Devaluering af sin Valuta, som var Skyld i Formuetabet, og man maa ikke paa den Konto tillægge Danmark og det danske Folk nogen Grad af Skyld deri.

Det Ændringsforslag, der er fremsat af de Konservative, kan vi naturligvis ikke stemme for i dets Helhed. Der er paa den anden Side adskillige Bestemmelser deri, som helt og fuldt falder sammen med de Ændringsforslag, vi har stillet, hvorfor vi vil undlade at stemme, naar dette Ændringsforslag kommer til Afstemning.

A. Svensson: Da Landbrugets økonomiske Vanskeligheder i Nordslesvig i 1934 var blevet saa store, at det var umuligt at nøjes med de Kriseforanstaltninger, der var gennemført for hele Landet, kom Rigsdagen til at staa over for Valget mellem en særlig sønderjysk Gældsregulering eller en Udskydelse af Problemet til senere Løsning, saa Staten overtog Forrentningen af den Del af Gældsbyrden, som det sønderjyske Landbrug ikke selv kunde klare. Man valgte det sidste. Det konservative Folkeparti foreslog allerede dengang en omfattende Sanering, men det blev afvist. Regeringspartierne og Venstre gik i denne Sag sammen om den Rentelettelse, som vi nu skal have fornyet. De to Aar, der er gaaet siden da, har ikke bragt nogen afgørende Bedring i Forholdene. Der har været svagt opadgaende Konjunkturer, men der er endnu ikke opnaaet normal Rentabilitet for det store Flertal inden for Landbruget. Og selv om normal Rentabilitet opnaas, er der dog den alt for store Gældsbyrde tilbage, som de sønderjyske Landbrugere næppe heller under disse Omstændigheder vil kunne slippe af med ved egen Hjælp. Vi staa derfor igen over for Valget fra 1934 mellem Gældsregulering og Statsstøtte til Forrentning af den store Gældsbyrde. Ogsaa denne Gang viger man udenom. De Konservative har paa ny foreslaet en Sanering. Regeringspartierne har foretrukket at arbejde videre med Rentelettelsen, og Venstre har givet dette Standpunkt sin Tilslutning.

Lad mig straks sige, at det er en forbedret Rentelettelse; den er udvidet paa flere Punkter, hvad ogsaa vi anerkender, men jeg tilføjer, at det er overordentlig beklageligt, at vi foreløbig ikke kan naa videre.